

Geen Kind aan de Kant!

Informatie brochure

**Het leven in gezinslocaties
Politie-invallen, detentie en deportatie**

Inleiding

We denken met ons allen dat Nederland een veilig land is waar je in principe nergens bang voor hoeft te zijn. Toch leven er hier heel veel kinderen dagelijks in angst. Kinderen die horen te spelen, te leren en zich druk horen te maken om verjaardagen of sportactiviteiten, leven in een wereld die vervuld is van onzekerheid. Onzekerheid en angst over of ze hier wel kunnen blijven, over het aangaan van vriendschappen, en over hun ouders die eraan onderdoor gaan. Werken of zelfs maar denken aan een toekomst is voor hen geen optie. Deze kinderen, die leven in zogeheten ‘gezinslocaties’, kunnen helemaal geen kind zijn.

Voor kinderen is het onbegrijpelijk dat ‘een meneer op een kantoor’ ineens bepaalt dat zij of hun vrienden hier niet meer mogen leven, terwijl ze hier al jaren wonen en naar school gaan. En om eertlijk te zijn, wij hebben er ook geen uitleg voor. Die boodschap kan elke dag komen, ongeacht hoe lang je hier al woont of hier zelfs geboren bent. De absurditeit van deze situatie is voelbaar in de woorden van de kinderen en ouders die in dit boekje hun verhaal doen.

Nederland tekende in 1995 het VN-Kinderrechtenverdrag. Maar met de behandeling van vluchtelingkinderen en hun ouders in de gezinslocaties en gezinsgevangenis worden de Rechten van het Kind dagelijks geschonden. Dat blijkt ook uit talloze onderzoeken en publicaties van experts en academici.

In deze brochure wordt de problematiek waarmee we te maken hebben uitgelegd. We hopen hiermee meer duidelijkheid te creëren over hoe vluchtelingen in Nederland worden behandeld, met name minderjarige kinderen.

Meer informatie is te vinden op onze website geenkindaandekant.nl

Gezinslocaties

De gezinslocaties zijn heel erg sobere, vrijheidsbeperkende instellingen waar sommige families jaren achter elkaar moeten verblijven, ook al is dat vaak niet de hele tijd in dezelfde locaties. Gezinnen worden vaak verhuisd naar andere locaties zonder waarschuwing vooraf. Vijf keer verhuizen in de tijd dat je in Nederland bent is geen uitzondering. Elke keer verliezen kinderen hun vriendjes en moeten ze zich weer aanpassen aan een nieuwe omgeving en school. Soms is de basisschool gevestigd op de gezinslocatie, zo vaak mogelijk omdat dit kinderen nog meer isoleert van 'gewone' Nederlandse kinderen. Maar verhuizen als er geen school is op de gezinslocatie heeft ook nadelen, omdat bijna altijd niets geregeld is op de nieuwe locatie voor de kinderen. Medewerkers van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA) die verantwoordelijk zijn voor het regelen van een school doen dat niet, of de school kan een kind niet accepteren omdat het midden in het jaar is. In elk geval is het belang van het kind hier niet meegenomen.

De gezinnen wonen in kamers van ongeveer 12 vierkante meter. In sommige, uitzonderlijke, gevallen is er een aparte slaapkamer voor de kinderen met stapelbedden, maar vrijwel altijd slaapt het hele gezin in dezelfde kamer.

De gezinslocaties zijn over het algemeen druk en lawaaiig, omdat ongeveer 100 gezinnen op één locatie wonen. Dit maakt het lastig voor kinderen om hun huiswerk te doen en er is nauwelijks privacy.

Kinderen gaan naar school. Vaak is er een basisschool op de locatie, waardoor kinderen niet in contact komen met andere kinderen. De middelbare school is vaak wel op een normale school, maar die opleiding stopt op de dag dat het kind 18 jaar wordt. Zelfs als dit betekent dat ze hun eindexamen niet af mogen maken.

Naast dit alles is er bijna geen sprake van gezondheidszorg. Er is beperkte gelegenheid om een verpleegkundige te bezoeken, maar voor een bezoek aan een huisarts is toestemming nodig van het COA personeel. Die toestemming wordt vrijwel nooit verleend. Trauma-hulpverlening voor gezinnen die oorlogstrauma's hebben opgelopen bestaat vrijwel niet.

Volwassenen hebben geen recht op onderwijs, mogen niet werken of vrijwilligerswerk doen, ook al wonen ze al jaren in

Nederland en spreken ze Nederlands. In sommige gezinslocaties mogen ouders zelfs niet zelf koken en worden maaltijden bereid door een centrale keuken.

Volwassenen moeten elke dag stempelen. Soms is dit 's ochtends, zodat ze nog iets hebben aan hun dag, maar soms is het op het midden van de dag. Omdat *elke* volwassene - en dit is vanaf dat je 18 bent - moet stempelen betekent dit dat je lange rijen hebt waar je soms wel uren in moet staan. Dit betekent dat volwassenen vrijwel niets kunnen doen gedurende de dag. Niet dat hun opties überhaupt uitgebreid waren want ze mogen de gemeentegrens niet over, noch werken of leren.

Gezinnen krijgen rond de 30 per persoon euro per week als leefgeld. Op sommige locaties krijgen ze eten, maar op sommige andere locaties moeten ze alles hiervan kopen. Dat is dus 5 euro per dag, en iedereen met kinderen weet dat dat niet genoeg is behalve voor de uiterste noodzakelijkheden. Maar soms is dit nog minder. Want gezinnen worden gestraft als kinderen spelen of rennen op de gang. Dit zijn vaak boetes en die worden afgetrokken van het leefgeld. Soms is een boete wel 15 euro, bijvoorbeeld voor spelen op de gang. Dat is dus de helft van het leefgeld.

Gezinnen zijn ook verantwoordelijk voor het onderhouden van hun kamer, maar dat betekent enkel en alleen dat ze hun kamer schoon moeten houden. Absoluut niet herinrichten of schilderen (ook niet als de muren van wit tot grijs zijn geworden na jarenlang gebruik).

Politieinvallen en opsluiting

Volgens de vreemdelingenpolitie en de IND zijn de gezinnen in gezinslocaties 'uitzetbaar'. Dit betekent wel dat elke week meerdere families onder dwang worden gedeporteerd. Dit gebeurt tussen 6 en 8 's ochtends voordat de kinderen naar school gaan. Een team van ongeveer 5 politieagenten beukt dan op de deur van de kamer en stapt onmiddellijk naar binnen. De familie krijgt te horen dat ze 5 minuten hebben om hun spullen te pakken - dit is de reden dat veel mensen daar uit hun koffer leven. Hun telefoons worden onmiddellijk in beslag genomen en dan worden ze naar buiten geloodst en in een politiebusje geladen om overgebracht te worden naar detentiekamp Zeist.

Er is geen tijd om gedag te zeggen tegen vrienden. Vaak gebeurt dit alles met geweld, zelfs terwijl er kinderen betrokken

zijn. Er zijn verhalen van duwen, slaan, slepen en zelfs het inzetten van honden en tasers. Soms worden kinderen ook gescheiden van hun ouders gedurende het transport omdat er anders een scène ontstaat.

Dan wordt het gezin opgesloten in kamp Zeist. Dit is officieel benoemd tot een 'kindvriendelijke gesloten gezinslocatie'. De gebouwen heten 'chalets' en de muren zijn verborgen door 'groen'. De realiteit is anders: de chalets zijn houten barrakken met kleine raampjes en het zes meter hoge hek met prikkeldraad en camera's is 'verborgen' door een groen canvas doek dat zou moeten suggereren dat het natuurlijk groen is. Kortom, het is een gevangenis. Wat niet toegestaan is onder het verdrag van de rechten van het kind, en het is de reden dat Nederland meerdere malen op de vingers is getikt door Europese instanties.

De Immigratie en Naturalisatie Dienst (IND) is een relatief autonome instantie die zelf kan beslissen of ze mensen opsluit. Zodra er een uitspraak is over de procedure zal de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) er voor zorgen dat het gezin in detentie wordt geplaatst. Noch de familie, noch de advocaat hoeven hier van te voren van op de hoogte worden gesteld. Soms gebeurt het zelfs dat de advocaat de uitspraak pas te horen krijgt als het gezin al is uitgezet.

Gevolgen

De consequenties van dit leven en deze behandeling zijn zeer traumatiserend voor het gezin, een gezin dat eerder al gevlucht is uit een traumatiserende omgeving. Voor de kinderen zijn de consequenties extra heftig. Ze leven in constante onzekerheid en angst voor deportatie naar een land dat zij bijna niet kennen, of zelfs helemaal niet omdat ze in Nederland geboren zijn.

Omdat de gezinnen al jaren in Nederland zijn, vaak al langer dan 5 jaar, zijn de kinderen hier geworteld. Hen hieruit wegrukken is zeer ontwrichtend voor hun ontwikkeling, zo blijkt uit wetenschappelijk onderzoek.

Kinderpardon

Vanwege dit alles is er een Kinderpardon ingesteld voor kinderen die zich in Nederland geworteld hebben. De wetenschappelijke maat hiervoor is 5 jaar. Maar sinds de inwerkingtreding van de definitieve regeling in 2015 is 98% van de gevallen afgewezen omdat de gezinnen

niet voldeden aan de voorwaarden. De voorwaarden zijn streng en vrijwel onmogelijk te voldoen.

Eén van de criteria is dat je moet meewerken aan je terugkeer. Dit gaat zover dat ouders die in alles hebben meegewerkt aan daadwerkelijk terugkeren, behalve het tekenen van het briefje waarop staat 'ik wil terug' worden bestempeld als niet meewerkend en daarom niet in aanmerking komen voor het kinderpardon. Zelfs als mensen nog in hun procedure zitten vertelt DT&V hen dat zij geen toekomst hebben in dit land. Maar mensen ontvluchten hun thuis niet voor niets.

84% van de asielzoekers ontvluchten landen die ontwricht worden door oorlog of andere gewelddadige conflicten.

Nog een voorwaarde voor het kinderpardon is dat de gezinnen sinds binnenkomst onder constant toezicht hebben gestaan van het Rijk, dus de IND of DT&V in een daarvoor bestemde COA-locatie. Als het wel bekend is waar het gezin is, bijvoorbeeld via gemeentelijke gegevens, maar je niet formeel in een COA locatie woont, voldoe je niet aan deze voorwaarde.

Een andere reden voor het niet verlenen van het kinderpardon is artikel 1F, een wetsartikel dat mensen uitsluit die potentieel oorlogsmisdaden hebben begaan. In Nederland wordt dit artikel op veel meer mensen toegepast dan dat in andere landen gebeurt. Dit komt doordat de IND ook 'werken voor de overheid' schaaft als criterium voor het *mogelijk* hebben begaan van oorlogsmisdaden. Hier valt dus elke ambtenaar onder, zoals schoonmakers en leraren. Erger nog, de IND staat niet toe dat de potentiële oorlogsmisdaden onderzocht worden via een rechtszaak.

De aanvraag van het Kinderpardon kost 170 euro per gezinslid. Deze kosten worden niet teruggegeven op het moment dat de aanvraag wordt afgewezen, ook niet gedeeltelijk. In 2016 heeft slechts één gezin het kinderpardon toegewezen gekregen.

Wat kan jij doen?

GEEN KIND AAN DE KANT zet zich samen met kinderen en hun ouders in voor het stoppen van politie-invallen in gezinslocaties en de daarop volgende opsluiting en uitzetting en voor een betere leefsituatie voor vluchtelingen. Ook zetten wij ons in voor een onvoorwaardelijk kinderpardon en een IND die ondergeschikt is aan de rechterlijke macht.

Als je wil helpen om meer mensen bewust te laten worden van de situatie waarin kinderen en ouders zich bevinden, en om hen het gevoel te geven dat zij gesteund worden, zijn er een aantal dingen die je kan doen:

♥ Verspreid de posters, flyers, deze brochure en ons boekje met verhalen van kinderen en professionals onder zoveel mogelijk mensen. De downloadbare en printbare versies hiervan staan op onze website.

♥ Organiseer informatieavonden bij jou in de buurt. Als je hiervoor meer informatie wil of een informatiepakketje stuur ons dan een e-mail. Ook kunnen wij eventueel, tegen reiskostenvergoeding, komen vertellen.

♥ Organiseer een demonstratie of andere actie bij jou in de buurt om meer bewustzijn te creëren. Als je daarbij hulp wil met promotie of het organiseren, laat het ons dan weten.

♥ Stuur ons een mailtje als je op financiële manier zou willen bijdragen aan wat wij doen of om mee te betalen aan de Kinderpardon aanvraag van een gezin.

♥ Woon je in de buurt van een gezinslocatie? Help dan een uurtje per week een vluchtelingengezin op een manier die jij wil; je kan helpen met huiswerk, naar de kinderboerderij, bureaucratische brieven lezen, of zelfs een vorm van gezondheidszorg of juridische hulp leveren. Laat ons weten wat je wil doen en waar, dan kunnen we je koppelen aan een gezin.

Geenkindaandekant@gmail.com

Geenkindaandekant.nl